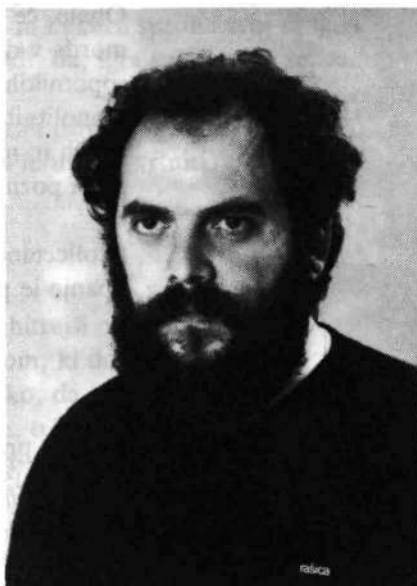

Zapisi pozabljenih
(Ex libr. manuscriptis)

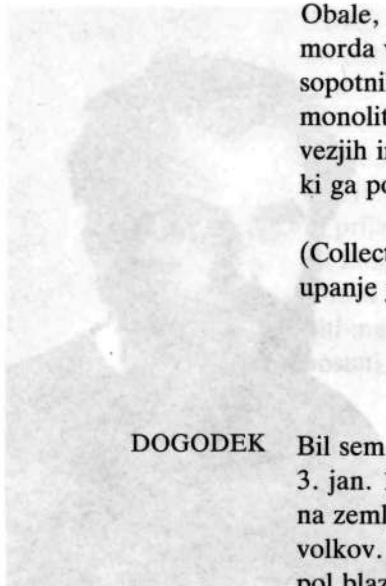
Zoran
Pevec

**NEVIDNI
SOPOTNIK**

Ko se mi je zahotelo, sem se včasih pričel delati slepca. Včasih da in včasih ne. Hodil sem po svetu z iztegnjenimi rokami in temnimi očali na očeh. Ne boste verjeli, velikokrat ali vsaj ponavadi sem opazil več kot sicer, ko sem normalno zijal naokoli. Tako se mi je nekoč dogodilo, da me je za roko prijela neka deklica in me odpeljala, še danes ne vem, kam. (Tavmatopoetika: slepa navada je počasi prešla v halucinacijo zmedenih čutov)

**ZRCALNI
BLODNJAK**

Sem, ker me ni in zato vam lahko govorim o lutkah v starih zaprašenih skladiščih, o služinčadi, ki pokriva kipe, o črnih limuzinah s trakovi na antenah, o kroničnih ponarejevalcih zrcalnega blodnjaka, o doseganju

Obale, če Obala sploh obstaja – morda v domišljiji, o ciničnih sopotnikih vsakdana, o delovanju monolitnih in hibridnih integriranih vezjih in morda celo o Vercingetorixu, ki ga poznate ali pa tudi ne.

(Collectanea notationes: naše edino upanje je poskus – napolniti praznino)

DOGODEK Bil sem priča nekim čudnim dogodkom 3. jan. 1955. Dolge sence so padale na zemljó; na obrobju gozda sledovi volkov. Bila je grozljiva zima in na pol blazni obrazi so zrlí v nebo. Divja ženska je gola stekla skozi mrak. Prešinila me je misel, ki je v tem trenutku z besedami ne morem več točno opisati. Pričakoval sem nov pogled na svet in po glavi mi je brnel stavek J. L. Borgesa: Čigava mati je zgodovina – tekmeč časa.

(In obscuro: nekaj neskončnega je bilo v tistem trenutku izgubljeno)

II

PRIVID Tajnopis vernih obrača liste in mnogi že dolgo poznajo tri blede slike: izvire tam gori na severu, sinje nebo in junake detinstva. Prosojne tančice tako nalahno zakrijejo skritosti, da jih igra z lahkoto balerinega giba razkrije kronistu. Poteg z enim sunkom vrže raz sebe odejo in trnjulčica je v hipu

budna in deklica spozna svoj sanjavi svet. Ah, da, igra svetlobe in sence.

(Tingiran privid: ni bilo lica, bili sta le morda vrtnici)

MM (stenogram) Zapis hitrejši od minute molka o nekom, ki do besnosti muči pse tako, da jim v smrček vtika bucike, o bosih kovačih, ki rožljajo z železnimi palicami, o neumnih velikanih iz davnine in o zdravljici trinajstemu, ki je baje prevzel nase vse križe in težave, četudi more danes že vsak otrok sprevideti božji lesk pod cunjami in levjo grivo pod oslovsko kožo. Zapis kavalirja pač.

(Figmentum: menda je tam gori neki mladec zažgal kup prasketajočih obetov)

KONTURE SLEPILA O, vse žene minulih časov, mehke kakor mlade veverice. Kontura pravljič vas zariše v ustnice poljubov. Kariatide zgodovine, slepilo igre, čarovnice na Kleku. O, ve pestunje domotožja, neustavljive blodnje pradavnine. Pogodbe pisane s krvjo, za svet so žive, kavalirji so na las podobni ukročenim žrebce. Stare zgodbe nudijo počitek, bodi zatajeno čelo, ki se gubaš. V višave spev le spleta žarni venec.

(Mendacium: neka dama je baje videla laziti črve skozi očesne votline)

GIBALO
PROSTORA
(nocturno)

V mraku orisana podoba violine
in hip, odblesk pradavnih bajk.
La cachucha odmeva, tema ima
spodrecano krilo, divje ženske segajo
po kastanjetah. Sanje zadržijo
uro spanja, razlagalec za razloček
potrebuje hip. Kako se v odsevu
zrcalne slike lesketajo kodri
drobne deklice in kako starci
motno gledajo v norost, o tem
zgodba molči. Živa jegulja se
zavija pod nožem neke večnosti.

(Exemplum: morda je nekje nekdo zopet
bliskovito pomislil na pietas ad omnia)

PREPIS

Nekakšen gozdič sredi popoldneva,
otroka sledita starcu. Fantka
zaposlujejo krušne drobtinice.
Deklica odtrga rožo. Uboštvo
in sprijaznjenost težita starega
moža, strmi naravnost predse ali
v nevidno smer. Potem je tu še
čarovnica, omotana v bridki vrtine
črnih cap. Podaljšane sence dreves
skrivajo lectovo hišico. Divji krik
pretrga tišino temačnega gozda,
nato se dvigne srce pred oči.

(Opus connumericum: vrata so vselej na pol
odprta. Starec, fantek in deklica so odšli)